

цемъ—и ще найдете покой на души-тъ ви. Мое-то иго е благо и Моё-то бремя е легко.“

## ГЛАВА XXXV.

### Притча за съятеля и за жатвъ-тъ.

Веднажъ Исусъ Христосъ стоялъ на брѣга при Геннисаретско-то езеро и училъ; народъ ся стичалъ до него въ голѣмо множество. Тогава Исусъ Христосъ сѣднѣлъ въ ладіѣ и наченѣлъ да поучава въ притчи.

„Нѣкой си излѣзълъ да сѣе,“ говорилъ Спаситель: „отъ сѣмена-та, които сѣялъ, едни паднѣли на пѣть и были потѣпканы отъ хора-та, които проходили по него, или озобаны отъ птицы-тъ; други паднѣли на камакъ, гдѣ нѣмало достаточно дълбини земнѣ, за да хванѣтъ корень; они проникнѣли, но жега-та сълнечна гы изсушила, зачтото нѣмали добъръ корень; други паднѣли въ тѣрне и не дали плодъ, зачтото гы задавили тѣрне-то; но нѣкои отъ нихъ паднѣли на добръ земѣ и принесли плодъ въ тридесять, въ шестдесать и въ сто пѣти повече отъ посѣянно-то. Който има уши да слуша, трѣбва да слуша!“ прирекълъ Исусъ Христосъ.

Ученицы-тъ го молили да имъ изясни разума на тажъ притчѣ, и Той ѣк истолкувалъ по слѣдующій начинъ: „сѣмя е Слово-то Божіе; зърна-та, които сѣ паднѣли на пѣтя, показватъ Слово-то Божіе, прѣдложено на такыва челоуѣцы, които го слушатъ, но, по своѣж-тъ грубость, не го разбиратъ, и за това го лесно грабва сатана отъ сѣрдца-та имъ. Покрѣтыя съ земѣ камакъ изображава сѣрдца-та на оныя, които слушатъ Слово-то Божіе и прииматъ го съ радость, но не го оставятъ да ся вкорени. И затова печали или гоненія, които имъ ся случатъ, скоро гы отверщатъ отъ истиннѣж-тъ Вѣрж; кога ся намѣрятъ въ испытаніе, той часъ